

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/349/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413204621
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5413204621.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľky: D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. J., K. H. XXXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Ivanom Ilavským, advokátom, so sídlom A. J., M. H. XXXX/XX, proti odporcovi: K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. J., C. XX/XX, v konaní o zvýšenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/97/2013-100 zo dňa 7. mája 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým odporcovi uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 130,- eur mesačne, a to vždy do každého 10-teho dňa v mesiaci vopred počnúc dňom 18.07.2013, vo výroku III. o zameškanom výživnom a vo výroku IV. o trovách konania p o t v r d z u j e .

Rozsudku okresného súdu s a vo výroku II., ktorým návrh vo zvyšku zamietol, n e d o t ý k a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd odporcu zaviazal povinnosťou prispievať na výživu navrhovateľky sumou 130,- eur mesačne, a to vždy do každého 10. dňa v mesiaci vopred počnúc dňom 18.07.2013 s tým, že vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol. O zameškanom výživnom za obdobie od 18.07.2013 do 30.04.2014 v sume 332,58 eur rozhodol okresný súd tak, že odporca je povinný zameškané výživné uhradiť navrhovateľke do 31.12.2014. Napokon o trovách konania rozhodol tak, že o týchto bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O nároku navrhovateľky rozhodoval podľa § 62 ods. 1 až 5, § 65 ods. 3, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1, 2, 3 Zákona o rodine. Prvostupňový súd dôvodil tým, že manželstvo rodičov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C/58/2006 zo dňa 24.08.2006, kedy mal. D. a mal. K. boli zverené matke a otec bol zaviazaný prispievať výživu maloletej D. sumou 3.000,- Sk mesačne a na mal. K. sumou 2.000,- Sk mesačne.

Ďalej konštatoval, že navrhovateľka je v súčasnosti študentkou Univerzity Mateja Bela, Fakulty humanitných vied v Banskej Bystrici. Pokiaľ ide o otca navrhovateľky, ten je momentálne nezamestnaný, poberá dávky v hmotnej núdzi približne vo výške 117,40 eur až 118,30 eur mesačne. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že otec navrhovateľky obdržal z titulu vyporiadania BSM sumu takmer 20.000,- eur pred troma rokmi. Podľa tvrdenia otca túto sumu aj spolu s úverom 10.000,- od VÚB mal investovať do domu, kde býva v súčasnosti spoločne so svojou matkou. Okresný súd taktiež zisťoval zdravotný stav jeho matky vzhľadom na otcovo tvrdenie o nutnosti starostlivosti o matku, kde okrem iného zistil, že odporca požiadal o peňažný príspevok na opatrovanie fyzickej osoby K. D., nar. XX.XX.XXXX, kde však na základe rozhodnutia ÚPSVaR Dolný Kubín č. DK1/OPPNKŤZPAPČ/SOC/2014/13962-0003 zo

dňa 01.04.2014 mu vyhovené nebolo, nakoľko zdravotné postihnutie K. D. dosahuje len štvrtý stupeň odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby s počtom bodov 60, a preto nespĺňa podmienku pre poskytnutie peňažného príspevku na opatrovanie.

Následne vzhľadom na zistený skutkový stav a vyššie citované zákonné ustanovenia okresný súd potom rozhodol, že odporca je povinný prispievať na výživu svojej dcéry sumou 130,- eur mesačne za podmienok určených vo výroku rozsudku a vo zvyšku súd návrh zamietol. Podľa okresného súdu je evidentné, že o zvýšene výživného nebolo žiadané relatívne dlhý čas. V čase jeho určovania bola navrhovateľka ešte na základnej škole a v súčasnosti je už študentkou vysokej školy. Už len túto skutočnosť považoval prvostupňový súd za výraznú zmenu pomerov na strane navrhovateľky od posledného určenia, keďže navrhovateľka navštevuje vysokú školu mimo miesta bydliska. Podľa okresného súdu ani určená suma výživného, pretože výživné má pokrývať viac ako stravu, cestové a internát, nepokryje náklady navrhovateľky, avšak poukázal na to, že existuje povinnosť jej matky, o ktorej konštatoval, že pristupuje k otázke výživného a celkovej pomoci dcére zodpovedne. Tiež okresný súd konštatoval, že nemožno naproti tomu akceptovať konanie otca, ktorý finančné prostriedky, ktoré mu musela vyplatiť matka navrhovateľky z titulu vyporiadania BSM spolu s ešte ďalším úverom, mal všetky použiť na rekonštrukciu domu, v ktorom býva. V tejto súvislosti poukázal na spôsob života odporcu, kedy ním uvádzané náklady ďaleko prevyšujú jeho príjem z dávok v hmotnej núdzi, si vyžaduje, aby mal aj iné príjmy. Ďalej konštatoval, že vzhľadom na povolanie odporcu je obtiažne preukazovať „čiernu prácu“, avšak nasvedčuje tomu správanie odporcu, ktorý vytrvalo odmieta pracovné ponuky, a to aj s jediným argumentom, ktorým je starostlivosť o svoju matku. Podľa okresného súdu je pritom zrejmé, že nejde o osobu so zdravotným stavom (napr. ležiaci pacient), ktorý by si celodennú starostlivosť vyžadoval. Za týchto okolností postup otca voči vlastnej dcére ohľadom výživného označil za nemorálny, kedy otec dal prioritu s uspokojovaním svojich potrieb bez ohľadu na svoje povinnosti vyplývajúce mu zo všeobecne akceptovanej morálky v našej spoločnosti, ako aj zo Zákona o rodine. Na strane otca ďalej konštatoval, že nemožno brať do úvahy výdavky na rekonštrukciu domu, pretože nepreukázal ich nutnosť a treba na neho pozeráť ako na takého, ktorý sa bez vážneho dôvodu odmieta zamestnať, napriek tomu, že pracovné ponuky má, tieto si ani nepreverí a odmieta ich. Výživné vo výške 130,- eur sa potom podľa okresného súdu javí s prihliadnutím aj na vyživovaciu povinnosť matky ako primerané a ako také, ktoré musí zvládnuť, a to pri ďaleko nižšom mesačnom príjme, ako si on predstavuje (900,- eur).

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 3 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie odporca z toho dôvodu, že sa vyskytli nové a ďalšie skutočnosti, ktoré doteraz neboli uplatnené a aj z toho dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal pritom na stranu 4 v odseku 4, kde sa konštatuje, že „...nemožno akceptovať konanie otca, ktorý finančné prostriedky, ktoré mu musela vyplatiť matka navrhovateľka z titulu vyporiadania BSM spolu s ešte ďalším úverom, mal všetky použiť na rekonštrukciu domu, v ktorom býva. ...Pri otcovi teda nemožno brať do úvahy výdavky na rekonštrukciu domu, pretože nepreukázali nutnosť...“ Z uvedeného vyvodil, že okresný súd diskriminuje osobu, ktorá musela po vyporiadaní majetku po zrušení BSM opustiť svoj zrekonštruovaný byt v A. J. a zabezpečiť si tak svoje bývanie v rodičovskom dome postavenom v roku 1863 a naposledy zrekonštruovanom pred viac ako 35-timi rokmi, v ktorom býva spoločne so svojou prestárlou a chorou matkou, ktorej zdravotný stav dosahuje šiesty stupeň odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby podľa posudku ÚPSVaR Dolný Kubín, o ktorú sa nepretržite stará. V tejto súvislosti uviedol, že prílohu doloží po jej obdržaní z ÚPSVaR Dolný Kubín. Navrhuje preto, aby ho súd zaviazal platením zvýšeným výživným vo výške 100,- eur.

Navrhovateľka sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Výroku rozsudku II., ktorým návrh vo zvyšku zamietol, sa okresný súd nedotkol, pretože nebol napadnutý odvolaním.

Podľa § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ust. § 219 ods. 2 O. s. p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ust. § 219 ods. 2 O. s. p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom, v danom prípade odporcu, sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

V ďalšom sa krajský súd zaoberal odvolacími dôvodmi odporcu. K odvolacej námietke odporcu o tom, že ho diskriminuje ako osobu, ktorá musela po vyporiadaní majetku a zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov opustiť svoj zrekonštruovaný byt, odvolací súd konštatuje, že táto námietka je nedôvodná, keďže už prvostupňový súd správne argumentoval tým, že odporca nepreukázal nutnosť tejto rekonštrukcie, ako aj výdavky, ktoré vynaložil. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že odporca nepreukázal ani tú skutočnosť, že investoval finančné prostriedky do rodičovského domu, v ktorom by mal aspoň spoluvlastnícky podiel. Samozrejme, že odporca má právo použiť finančné prostriedky z vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva predovšetkým za účelom vyriešenia bytovej otázky, avšak pokiaľ ich použije v takom objeme bez toho, aby mal záruku vyriešenia svojej bytovej otázky vyjadrenú formou minimálne spoluvlastníctva, nemožno hovoriť o nevyhnutných výdavkoch, na ktoré by bolo možné prihliadať pri stanovení výšky vyživovacej povinnosti. Pokiaľ ide o argumentáciu odporcu týkajúcu sa zlého zdravotného stavu jeho matky s odkazom na rozhodnutie, podľa ktorého zdravotný stav matky vykazuje šiesty stupeň odkázanosti a ktoré doloží do spisového materiálu po jeho obdržaní, je potrebné konštatovať, že podľa § 120 ods. 4 O. s. p. bolo povinnosťou odporcu predložiť alebo navrhnúť vykonanie dôkazu, čo však zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 07.05.2014 nevyplýva, preto odvolací súd na tieto skutočnosti prihliadať nemohol. Navyše samotný odporca takýto dôkaz ani do rozhodnutia odvolacieho súdu nepredložil.

Zároveň odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu tak vo výroku o zameškanom výživnom, ako aj vo výroku, ktorým súd stanovil, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, nakoľko tieto výroky zodpovedajú zákonu, ako aj zistenému skutkovému stavu. V rámci rozhodnutia o trovách konania prvostupňový súd rozhodne v zmysle § 224 ods. 4 O. s. p. aj o trovách odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.